

ARBEIDSRECHTBANK BRUGGE

♦Zevende kamer♦

Naleving art. 792 Ger.W.
Get. Afschrift afgeleverd
aan : partijen
Kost: vrij, art. 280, Wb.Reg.
de,

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 7 MAART 2012.Rep.nr.:**In de zaak A.R. nr. 11/2.271/A**

X woonstkiezende ten kantore van zijn raadsman meester Pieter-Jan Staelens, advocaat te 8000 Brugge, Gerard Davidstraat nr. 46 bus 1;

- EISER – met raadsman meester Staelens P.J., advocaat voornoemd;

tegen :

OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN BRUGGE (OCMW BRUGGE), met zetel gevestigd te 8000 Brugge, Ruddershove nr. 4;

- VERWEERDER – verschijnend door mevr. DENOO S., personeelslid OCMW Brugge, houdster van een schriftelijke volmacht;

1. PROCEDURE :

De vordering werd ingesteld bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 12 september 2011, zoals blijkt uit het dossier van de rechtspleging.

De partijen zijn verschenen ter openbare terechtzitting van **15 februari 2012** alwaar zij werden gehoord in de uiteenzetting van hun middelen, waarna de debatten werden gesloten en het O.M. schriftelijk advies verleende, waarop partijen niet hebben gerepliceerd. Vervolgens werd de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op de zitting van heden.

De rechtspleging gebeurde in het Nederlands, overeenkomstig de artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

2. VOORWERP VAN DE VORDERING – MIDDELEN VAN PARTIJEN:

Eiser bestrijdt verweerders beslissing van 9 juni 2011 waarin hem vanaf 25 mei 2011 geen geldelijke bijstand werd verleend omdat hij illegaal op het grondgebied verblijft. Eiser argumenteert zijn beroep uitvoerig en wijst vooral op zijn staatloosheid.

Verweerder volhardt.

3. GRONDEN VAN HET VONNIS - BEOORDELING:

De rechtbank nam kennis van het gerechtsdossier, het administratief dossier en de overtuigingsstukken.

Eiser is Palestijn, geboren in een vluchtelingenkamp in Libanon, doch werd in 2005 niet als vluchteling erkend.

Hij verblijft illegaal op het grondgebied.

Bij vonnis van 5 september 2006 van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge werd hij erkend als staatloze.

Er werd geen hoger beroep aangetekend. Het vonnis is definitief, eiser is staatloos.

Zijn aanvraag voor een verblijfsmachtiging (zgn. regularisatie) volgens art. 9bis Vreemdelingenwet werd aanvankelijk ongegrond verklaard, met bevel om het grondgebied te verlaten. De RVV vernietigde evenwel deze beslissing en dat bevel op 2 mei 2011. Een nieuwe beslissing wordt dus afgewacht.

Op 25 mei 2011 vroeg eiser financiële steun. Verweerder weigerde wegens zijn illegaal verblijf.

Eiser heeft – in principe – enkel aanspraak heeft op dringende medische hulp (art. 57 §2 OCMW-wet).

Hij kan toch gerechtigd zijn op maatschappelijke dienstverlening als hij door overmacht verhinderd worden naar zijn vaderland terug te keren (Cass. 18.12.2000, Soc. Kron. 2001, 184 + noot, JTT 2001, 92 + concl. adv.gen. Leclercq die verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel dat de wettelijke termijnen - in casu: om het grondgebied te verlaten - verlengd worden voor de duur van de absolute onmogelijkheid om te handelen). In dezelfde logica heeft het Arbitragehof het oude art. 57 §2 OCMW-wet niet van toepassing verklaard (althans ongrondwettelijk in zoverre het van toepassing is) op dergelijke vreemdelingen wanneer zij, om medische redenen, in de absolute onmogelijkheid zijn om aan dat bevel gevolg te geven (Arbitragehof 30.06.1999, BS 24.11.99). De absolute onmogelijkheid hoeft niet per se van medische aard te zijn (Arbh. Gent 11.06.2001, A.R. 490/00). Bij onmogelijkheid tot terugkeer en ingebreke blijven van de Staat om hem gedwongen te repatriëren, blijft de uitgeprocedeerde asielzoeker wegens overmacht recht hebben op steun (Arbh. Liège 24.10.1997, JLMB 1998, 913, + noot).

De staatloosheid op zich opent geen recht op maatschappelijke dienstverlening, zolang de staatloze – zoals in casu – nog geen formeel verblijfsrecht heeft verkregen.

In alle redelijkheid vraagt men zich af of een staatloze nog wel naar enig land kan terugkeren, zo ja, naar welk land dan wel, als ingevolge een definitief vonnis (zoals in casu) erga omnes vaststaat dat hij *staatloos* is, nl. *een persoon die door geen enkele Staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd* (Art. 1 Verdrag van 28 september 1954 betreffende de status van Staatlozen, goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960).

Deze redenering is trouwens terug te vinden in de Omzendbrief van 26 april 2005 waarin, als voorbeeld van overmacht - waardoor men onmogelijk naar zijn land kan terugkeren - wordt vermeld: *“wanneer de Belgische overheid de nationaliteit van de betrokkene onmogelijk kan bepalen en dus evenmin het land waarnaar hij moet uitgewezen worden.”* (Arbrb. Brugge 7^e k. 12.12.2007 x / OCMW Brugge).

Met het definitief vonnis dat hem het statuut van staatloze verleent *bewijst* eiser dat de Belgische overheid zijn nationaliteit onmogelijk kan bepalen en dus evenmin het land waarnaar hij moet uitgewezen worden (Arbrb. Brugge 7^e k 15.10.2008 x / OCMW Oostende).

Als de Belgische overheid er al niet in slaagt om hem te repatriëren, hoe zou hij daar dan op eigen houtje in slagen ? Er kan van eiser niet verwacht worden dat hij bij alle andere 192 leden van de UNO gaat solliciteren om er te mogen immigreren. Wie staatloos is verdient bescherming en mag niet als opgejaagd wild behandeld worden.

Uit art. 1 Staatlozenverdrag volgt dat een staatloze kan niet verwijderd worden (Arbrb. Brugge Vak.k. 13.08.2009 x / OCMW Oostende)

Ook het OM kan de rechtbank niet vertellen in welk land eiser kan gaan verblijven.

Doordat geen enkel land kan aangeduid worden waar eiser het bevel om het Belgisch grondgebied te verlaten kan uitvoeren, moet hij geacht worden door overmacht in de absolute onmogelijkheid te verkeren om naar enig herkomstland terug te keren en het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren. (Arbh. Liège 27.11.2007, Soc.Kron .2010, 74).

Een staatloze kan niet verplicht worden het Rijk te verlaten om zich te vestigen in een land waarvan hij de nationaliteit niet heeft, nog afgezien van de vraag welk land dit zou aanvaarden (Arbh. Gent, afd. Brugge 28.10.2011 inz. OCMW Oostende / x).

Nu hij buiten zijn wil zijn nationaliteit heeft verloren en aantoonde dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben, kan de situatie waarin hij zich bevindt op discriminerende wijze afbreuk doen aan zijn grondrechten. Hieruit vloeit voort dat, wat het verblijfsrecht betreft, het verschil in behandeling tussen de staatloze die zich in een dergelijke situatie op het Belgisch grondgebied bevindt en de erkende vluchteling, niet redelijk verantwoord is (Grondw. Hof 17.12.2009, Soc.Kron. 2010, 113; Grondw. Hof 11.01.2012, 1/2012).

Wegens overmacht ingevolge zijn staatloosheid kan eiser het land niet verlaten om elders te immigreren.

Uit het sociaal verslag blijkt niet dat hij zou samenwonen; er zijn eerder aanwijzingen dat hij alleen woont.

Er zijn geen aanwijzingen dat zijn uitgaven, kosten en lasten zwaarder zijn dan een alleenstaande die aanspraak heeft op het leefloon voor een alleenstaande.

OM DEZE REDENEN :

De Arbeidsrechtbank;

Wijzende op tegenspraak en na beraadslaging;

Gelet op het schriftelijk advies van de heer Yves WERBROUCK, substituut- arbeidsauditeur, verleend ter zitting van 15 februari 2012;

Verklaart de vordering van eiser ontvankelijk en gegrond in de volgende mate;

Vernietigt de bestreden beslissing 9 juni 2011 en zegt voor recht dat verweerder jegens eiser vanaf 25 mei 2011 gehouden is tot de maatschappelijke dienstverlening in de vorm van financiële steun ten bedrage van het leefloon voor een alleenstaande;

Wijst het meer gevorderde af;

Begroot de kosten van eiser op 120,25 euro rechtsplegingsvergoeding;

Begroot de kosten van verweerder niet vermits ze hem ten laste blijven;

Veroordeelt verweerder tot de kosten (art. 1017, al. 2 Ger.W.);

Aldus uitgesproken op **WOENSDAG ZEVEN MAART TWEEDUIZEND EN TWAALF** in openbare terechtzitting in het gerechtsgebouw te BRUGGE, door de voorzitter van de **zevende kamer** van de arbeidsrechtbank te Brugge, bijgestaan door de griffier.

Ondertekend door:

Willy DUPONT	: ondervoorzitter van de rechtbank, voorzitter van de 7 ^e kamer;
Rik DE JAEGER	: rechter in sociale zaken- werknemer- bediende;
Christian SANTY	: griffier.

Mevrouw Annick VERSTRAETE, rechter in sociale zaken- werkgever, die mede over deze zaak heeft geoordeeld, verkeert in de onmogelijkheid dit vonnis mede te ondertekenen (art. 785 Ger.W.)

C. SANTY

-

R. DE JAEGER

-

W. DUPONT